

[Indenrigsministeren.]

digheds Tilstand er naaet, som det ærede Medlem arbejder paa og venter paa skal komme. Det maa dog vel være det ærede Medlems Mening, at efterhaanden som den sociale Retfærdighed øges gennem Lovgivningsarbejdet her i vort Samfund, efterhaanden som den enkelte arbejdende i stigende Grad faar Andel i Udbyttet af sit Arbejde, saa maa ogsaa de Virkninger, som den endelige Lyksalighedstilstand skal frembringe, lidt efter lidt indtræde. Men det er det, som det ærede Medlem modarbejder ved at modsætte sig Arbejdet for at bringe den sociale Lovgivnings Byrder nærmere til det, som de maa være under Hensyn til den Deflation, som vi i de senere Aar har gennemgaaet, det Arbejde, som her gøres for ogsaa ad den Vej at lade den enkelte i stigende Grad faa Adgang til at bevare Resultatet af sit Arbejde, nemlig gennem Bestræbelserne for at formindske den Skattebyrde, som hviler paa ham. Det er dette, det ærede Medlem og hans Meningsfælle modsætter sig. Derfor arbejder de stik imod det Program, paa hvilket de har modtaget den fornødne Vælgertilslutning til at faa Repræsentation her i Tinget.

Jeg skal ikke gaa i Rette med det ærede Medlem Hr. Holdgaard om Udtrykket „højere op“, idet han nu gentog, hvad hans sagde, da han første Gang havde Ordet, at 35 Kr. var han villig til at gaa op til, og derfor kunde han let gaa med til 20 Kr. Det ærede Medlem sagde: Naar vi har stillet Forslag om at give 35 Kr., skulde vi saa ikke let kunne gaa med til 20? Hvis det skal forstaas anderledes, end at de 35 Kr. kunde det ærede Medlem godt gaa med til, saa ved jeg ikke, hvordan det skal forstaas. Men naar det ærede Medlem gør dette, saa karakteriserer jeg det som en Højere-op-Politik, som det ærede Medlem her gør sig til Talsmand for; og hvilket Formaal den har, det er i hvert Tilfælde jeg ikke i Tvivl om.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager har jo fuldkommen Ret i den Karakteristik, han her har givet af den socialistiske Agitation; og den er gældende, ikke blot paa dette, men paa mange andre Omraader. Det er stedse det nugældende, der fordømmes, medens det forbigangne berømmes. Det gælder ikke blot Sager, men ogsaa Personer. Jeg vil blot erindre om den Konfekt, som den afdøde Folketingsmand, tidligere Indenrigsminister Sigurd Berg Dag ud og Dag ind modtog fra Socialdemokratiet, og saa den Kanonisering, som senere fra Socialdemokratiets Side har fundet Sted overfor denne afdøde Mand.

Jeg mindes, hvorledes der stod et Uvejr ud over Landet, hvorledes man spaaede al Landsens Ulykker, der vilde ske, hvis den hidtilgældende Arbejdsløshedslov ikke kom til at gælde længere. Nu berømmer man de Afsnit, som man, da de skabtes og var gældende, virkelig ikke havde stærke Ord nok til at fordømme, Afsnit, paa Grundlag af hvilke man lavede en Agitation, som i mange af Landets Byer førte til Demonstrationer, der vidnede højt om Socialdemokratiets agitatoriske Evner men ikke synderlig højt om Evnen til at se sundt paa Forholdene hos dem, som var Genstand for disse agitatoriske Behandlinger!

Det ærede Medlem Hr. Vesterager skildrede, hvorledes det er konservative Bestræbelser, som paa dette Lovgivningsomraade har fremskaffet Besparelser, og samtidig er det konservative Bestræbelser, der har gjort Loven tilfredsstillende; og da det alt sammen er skabt ved konservativ Indsats, er alt saare godt. Jeg misunder ikke det ærede Medlem den Glæde; den skal være ham overordentlig vel undt, og heller ikke skal jeg opfriske, i hvilken Retning den konservative Indsats er gaaet ved Behandling af Aldersrenteloven, det er der ved denne Lejlighed, paa dette Sted, ikke særlig Anledning til; men jeg maa maaske dog sige, at naar det ærede Medlem med en flot Haandbevægelse erklærede: „Vi havde saamænd ikke haft noget imod, om der var kommet til at staa Brændsel“ — saa har jeg ikke haft Forstaaelsen af, at det ærede Medlem har været villig til at belægge dette Ord med Beløb i Loven, saa for saa vidt havde det ikke megen Værdi at faa det nævnt. Jeg erindrer om, at den Bevægelsesfrihed, som i Loven findes for Kommunerne, ikke er et Resultat af Kærlighed fra konservativ Side; og at der findes saa forholdsvis lidt, som der gør, har jeg dog egentlig ikke nogen Sinde haft Indtrykket af er blevet mødt med særlig Uvillie af det konservative Parti.

Jeg siger ikke dette for at rette nogen Bebrejdelse mod det ærede Medlem eller dæmpe hans Glæde — den maa han saa inderlig gerne have at fryde sig over —, men jeg gør blot opmærksom paa det faktiske.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen siger: Hvad kan det hjælpe de gamle, at Indenrigsministeren staar og sammenligner vore Forhold paa dette Omraade med andre Landes? Nej, det kan det vist ikke; men det har jeg heller ikke tænkt mig skulde blive Tilfældet med denne Henviisning, men jeg havde haabet, at det